

KANATSIZ MELEK

Gül son derece sağlıklı, zeki ve neşeli bir çocuktur. İlköğretim okulu altıncı sınıfta okuyordu. Gökçe de Gül'ün hem sınıf arkadaşı hem de komşusuydu. O gün Gökçe ile sözleştiler. Evlerine yakın bir oyun parkına gitmek için annelerinden izin aldılar. Gökçe ile oyun parkında buluştular bir süre oyuncaklara bindiler, salıncakta sallandılar sonra biraz yorulunca bir banka oturup etraflarına bakınmaya başladılar.

Tam karşılarında tekerlekli sandalyede çok güzel bir kızın oturduğunu fark ettiler. Yanında teyzesi mi ablası mı bir hanımda ona yardım ediyordu. Kız oturduğu yerden onları selamladı, gülümsedi. Gül Gökçe'ye 'hadi onların yanına gidelim' dedi. Gökçe boş ver dediyse de Gül kalkmıştı bile. Kızın yanına gelince 'merhaba' dedikten sonra adını sordular. O da Melek dedi.

Onlarda kendi isimlerini söylediler, böylece tanışmış oldular. Ablası da üçüne birden pamuk helva aldı. Hem helvalarını yiyor hem konuşuyorlardı. Meğer onlar mahallerine yeni gelmişler çoktan beri boş olan bir evi kiralamışlar. Meleğin babası memur olduğu için tayini İstanbul'dan Çanakkale'ye çıkmış. Daha doğrusu Meleğin babası ve annesi Çanakkale'yi çok sevmişler ve özellikle buraya gelmeyi arzu etmişler. Tayini çıkınca da Güllerin mahallesine yerleşmişler. Tabii Gül Meleğin niçin tekerlekli sandalyede olduğunu çok merak ediyordu. Melek kumral kıvrık saçlarıyla yeşil gözleriyle çok güzeldi. Konuşma tarzı ses tonu da hoştu. Sandalyesi tekerlekli olmasa kimse onun yürüyemediğini fark etmezdi. Görünüşüyle çok sağlıklı ve neşeliydi. Gül çekinerek 'Melek sen niçin tekerlekli sandalyede oturuyorsun?' dedi.

Melek bu soruyu her zaman duyardı. 'Biz 5 yıl önce ailece trafik kazası geçirdik, benim omuriliğim zedelenmiş o günden beri yürüyemiyorum' dedi Melek. Gül üzülmüştü, 'keşke' dedi içinden 'oda yürüyebilseydi beraber gezseydik'. Sonra vedalaşıp ayrılırken Meleğin ablası Gül ile Gökçeyi ertesi gün beş çayına evlerine davet etti. Gül ile Gökçe annemize soralım belki geliriz dediler. Melekte gelin gelin bekliyorum dedi ve ayrıldılar. Gül evlerine döndüğünde doğruca anneannesinin odasına gitti çünkü ona merak ettiği her şeyi rahatlıkla sorar anneanesi de onu ilgi ile dinler cevap verirdi. Gül'ün annesi ilköğretim okulunda öğretmen babasının da Kilitbahir ile Çanakkale arasında yolcu ve araba taşıyan deniz motorları vardı. Çanakkale boğazında Eceabat ile Çanakkale arasında araba vapurları çalışıyordu fakat yolcu çok olduğu için yeterli olmuyordu. Kilitbahir ve Eceabat Çanakkale'nin hemen karşısında deniz kenarında yerleşim merkezi ve çok önemli tarihi yerlerdi.

Çanakkale halkı da sık sık karşı kıyıya geçer tarihi yerleri ve Cahide Sultanı ziyaret ederlerdi. Cahide sultan Kilitbahir'in en tepesinde Cahit ve Cahide isminde iki hak aşığının türbesiydi tabi herkesin bildiği gibi Çanakkale şehitler abidesi ve birçok şehitlikler, kaleler bu yakadaydı. Çanakkale' de Rumeli'nin Anadolu'ya açılan kapısı konumunda olduğu içinde Çanakkale boğazı trafiği bir hayli yoğun oluyordu gülün babası gibi burada deniz motoru çalıştıran çok kişi vardı ve kazanç durumları da iyiydi. Yalnız Gülün annesi ile babası sık sık

kavga ederler bir küser bir barışlılardı. Gül ne annesi nede babasıyla çok iyi dost olamamış ama anneannesi ile çok iyi anlaşıyordu bu gün yine koşa koşa anneannesine gitti ve önce yanaklarından öptü bir bir anlattı. Anneanneciğim bir görsen Melek öyle güzel öyle güzel ki niçin Allah onu öyle yapmış dedi. Gül anneannesine sık sık Allah'ın ne olduğunu sorardı anneannesi de ona çok dualar öğretmişti, korktuğu geceler Gül hep o duaları okuyarak rahatlardı. Allah'ın insanları sevgiden yarattığını ve en büyük seven ve koruyanın Allah olduğunu onu asla unutmamasını tembihlerdi.

Peki, Allah meleği sevmiyor muydu? Niçin onu korumamıştı? Yürüyemeyen bir insan neye yarardı ki.. Anneannesini soru yağmuruna tutmaya başladı. Anneannesi ona yavrum Melekle daha çok samimi oldukça göreceksin, O yürüyemiyor ama iç güzelliği ve iç zenginliği o kadar önemlidir ki belki yürüyebilen çok insan onun kadar öz benliğine yakın değildir, önemli olanda budur. Sevgiyi içimizden duyarız o görülmez ama vardır sevgiyi kim ki daha çok duyar ve gösterirse Allah'ta onu çok sever büyüdükçe ve düşündükçe anlayacaksın bu dünyada mutlu olmak nedir önemli olan nedir.

İyi insan nasıl olunur. Kimi insan kaza geçirir yürüyemez kimi hastalanır kimi esmer, sarışın, zenci, kiminin gözleri görmez, kiminin zekâsı yetmez, kimi güzel, kimi çirkin, kimi yoksul, kimi zengin ne kadar fark vardır yani ne kadar insan varsa o kadar fark vardır. Her insan ayrı bir dünyadır ama hepsi bir özde buluşurlar. Allah bütün insanları sever ve korur. Meleği de korumuştur onun yürümediğinin hikmetini sen şimdi bilemezsin ama bilsen ki o şimdi bir kanatsız melektir. Gülün içi biraz rahatlamıştı. Babası eve hep geç geldiği için annesi ve anneannesi ile akşam yemeğini yedikten sonra Gül annesine yardım etti ve beraber birde çay içtiler. Gül annesine meleklerin davetini söyledi. Annesi de siz gidin Meleğin annesine sonra annemle benimde gitmek istediğimizi söyleyin dedi.

Gül Melek'le tanıştığı için çok sevinçliydi. Onunla konuşurken kendisini çok rahat ve mutlu hissetmişti. Hakikaten Melek'te herkeste olmayan bir cazibe vardı. Ertesi günü ipe çıktı. Gökçeyi buldu fakat Gökçe ben gelemeyeceğim çünkü annem izim vermiyor dedi. Gül biraz sıkıldı ama olsun o Meleği çok sevmişti, gidecekti zaten evlerine, çok yakındı. Gül saat beş olunca meleklerle gitti, kapıyı çaldı. Meleğin ablası kapıyı açmıştı. Onu çok iyi karşıladılar. Melekte gül geldiği için çok sevinmişti. Meleğin annesi de ablası da hem çok güzel hem çok iyi insanlardı. İstanbul'dan geldikleri her hallerinden belliydi. Güzel giyinmişler, güzel konuşuyorlardı. Ev eşyaları da çok hoştu. Hep beraber sohbet ettiler. Gül annesinin ve anneannesinin selamını söyledi, onların da gelmek istediklerini ilettiler. Hep beraber çay içtiler, pasta yediler daha sonra biraz sahilde gezinim diye dışarı çıktılar. Meleğin ablası onlara dondurma aldı. Dondurmaları yalaya yalaya deniz kenarında bir uçtan bir uca gidip geldiler.

Daha sonra Gülün annesi anneneisyle birlikte Meleklerle hoş geldiniz ziyaretine gittiler. Melekler de onlara geldi ve çok iyi anlaşılan komşular oldular. Artık gül sık sık Meleklerle gider olmuştu. Hafta sonları da beraber denize gidiyor sahilleri ve koyları dolaşıyorlardı. Melek çok iyi yüzme biliyordu. Gül sahilde yaşadığı halde o kadar iyi yüzemiyordu. O gün Gül, Melek ve ablası denize girdiler. Denize girdikleri anda Melek yürümeye başladı ve sanki bir kuğu gibi yüzüyordu. Gül arkadaşını büyük bir sevinçle

seyrediyor ona yetişmeye çalışıyordu. Bu arada şakalaşıyor gülüşüyorlardı, bir ara Melek bayağı açıldı, derinlere doğru gitmeye başladı Gül onu takip edemiyordu çünkü korkuyordu bir ara ayağına denizanası yapışınca panikledi, çığlık atmaya başladı. Melek hemen geri döndü ve bir rüzgâr hızıyla gülün yanına geldi. Gül neredeyse boğuluyordu. Melek hemen kolunu gülün kollarına geçirdi ve yukarı kaldırdı. Gül'ün paniği geçince Meleğe sen gerçektende kanatsız bir meleksin dedi. Gülün etrafına herkes koştu fakat ilk gelen onu kurtaran Melek olmuştu. O günden sonra Melek ile Gül ayrılmaz iki can dostu oldular.

